

Čas 9:28 (16 minut v zajetí)

1 zapalovač, žádný plán

Šedý kšilt držel zbraň klidně, jeho oči ale už zas tak klidné nebyly. Kmitaly sem a tam, od naší sedmičlenné skupiny přes řinčící telefon až k Červenému kšiltu stojícímu u dveří. Nemohl se rozhodnout, kterým směrem ventillovat svůj hněv.

Pak mu to sepnulo. Jeho pozornost se zaměřila na pokladní sedící vlevo od nás. Namířil na ni brokovnici. „Spustila jsi alarm?“

Byla jsem zaklesnutá mezi Iris a Wesem jako kus masa v sendviči, takže když Wes strnul a Iris zalapala po dechu, nejen že jsem to slyšela a cítila, ale doslova jsem svou kůží jejich stres nasávala. Oba totiž věděli, že pokud je venku Lee, tak jsem to byla já, kdo (přeneseně) spustil alarm.

„Ne, ne, nespustila!“ bránila se pokladní.

Udělal další krok vpřed směrem k naší skupince nacpané v malé čekárně. Přikrčili jsme se ještě víc, protože nebylo kam se schovat.

„Sedí v hlídkovém voze?“ zeptal se Šedý Červeného, který se stále lepil na zeď a vykukoval z toho jediného kousku okna, který měl k dispozici.

Zakroutil hlavou. „Stříbrný auto a je oblečená normálně.“

„Zbraň?“

Několik, ale Lee je nikdy nevytahuje, dokud nemusí.

„Žádný nevidím.“

Šedý kšilt se úplně třásl na to někoho zastřelit. Viděla jsem to v každé vrásce jeho tváře. Poznala jsem ten pohled.

Telefon pořád zvonil. Moje sestra byla tam venku, dělila nás zeď a několik metrů. Lee pro mě vždy znamenala bezpečí a teď jsem ji chtěla mít u sebe, jako když jsem byla malá. Tak jako jsem ji chtěla mít u sebe ten večer, kdy šlo všechno do háje.

Musela jsem si připomenout, že už jsem starší, skoro dospělá ženská s těžkými botami, rozčuchanými vlasy a všemi těmi šrámy na duši přeměněnými v zocelující jizvy. Nesnáším to rčení: „Co tě nezabije, to tě posílí“. Je to hovadina. Někdy to, co vás nezabije, je mnohem horší. A to, co vás zabije, se jeví jako lepší varianta. Protože to, co vás nezabije, vás poškodí natolik, že je pak těžké probojovat se životem s tím, co vám zůstalo.

To, co mě nezabilo, mě rozhodně neposílilo. To, co mě nezabilo, ze mě udělalo oběť.

Ale *já* jsem se posílila. Já jsem přežila.

Dobře, já, pak Lee a moje velmi trpělivá terapeutka.

„Možná byste měl zvednout ten telefon,“ navrhla pokladní třesoucím se hlasem. „Policie... vám určitě dá, co chcete.“ Její slova se však vytratila, když se Šedý otočil a dlouze se na ni podíval. Zbraní máchal nebezpečně blízko.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Olivia.“

„Řeknu ti to takhle,“ začal a nahnul se blíž. „Ať vás učili cokoliv, co máte dělat při přepadení, zapomeň na to, zlato. Já znám vaše pravidla a policejní příručku i pozpátku.“

„Prosím,“ zakňourala.

Byla jsem si jistá, že ji zastřelí, a už jsem se chystala vyskočit, když vtom telefon přestal zvonit a to ticho se rozhostilo tak náhle, že to přitáhlo jeho pozornost.